

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2866/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Романовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 2381/17 од 07.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 2381/17 од 07.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 2381/17 од 07.03.2019. године одбијен је као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2289/14 од 10.09.2014. године.

Против наведеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

С обзиром да је поступак у овој правној ствари правноснажно окончан у време важења Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), то се у поступку по предлогу за понављање поступка примењују одредбе тог закона, сходно одредби члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18).

Одлучујући о ревизији тужиоца, у смислу члана 399. у вези члана 412. ставови 4. и 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2289/14 од 10.09.2014. године преиначена је пресуда Првог основног суда у

Београду П1 4771/11 од 10.04.2014. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике мање исплаћене плате за период од 01.10.2008. године до 31.08.2011. године исплати укупан износ од 2.681.289,50 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, као и да се обавезе тужена да му уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО и накнади трошкове поступка.

Тужилац је 16.05.2016. године преко пуномоћника поднео предлог за понављање правноснажног окончаног поступка, позивајући се на одредбу члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП, уз који је приложио одлуке Уставног суда Србије Уж 7156/2014 од 11.12.2014. године и Уж 2220/13 од 30.06.2015. године.

Другостепени суд је одбио као неоснован предлог за понављање поступка, са образложењем да нису испуњени услови из члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП. У образложењу побијане одлуке дао је тумачење одредбе члана 87. Закона о Уставном суду да се дејство одлуке Уставног суда, донете у поступку по уставној жалби којом је утврђена повреда уставног зајемченог права или слободе, може проширити и на лица која нису поднела уставну жалбу али само под условом да Уставни суд оцени да је то нужно у конкретном случају и да то проширено дејство изричито утврди својом одлуком, односно да својом одлуком одреди круг лица која су били непосредни учесници конкретног поступка и на које ће се, због идентитета чињенично-правне ситуације, проширити дејство његове одлуке.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд одбио предлог тужиоца за понављање правноснажно окончаног поступка, јер нису испуњени услови за његово понављање.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може поновити по предлогу странке ако је, у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

У смислу цитиране одредбе, одлука Уставног суда којом је утврђена повреда или ускраћивање људског и мањинског права и слободе зајемчене Уставом може бити разлог за понављање поступка само у парничном поступку у коме је донета одлука која је била предмет уставно-судске контроле. Такво становиште исказано је у одлуци Уставног суда Уж.8736/2013 од 18.06.2015. године са образложењем да Закон о парничном поступку из 2009. године и важећи Закон о парничном поступку не прописују могућност да редован суд у поступку по предлогу за понављање поступка сам примени одредбу члана 87. Закона о Уставном суду и прошири дејство одлуке Уставног суда на лица која су странке у неком другом правноснажно окончаном парничном поступку; да се дејство конкретне одлуке Уставног суда по уставној жалби може проширити и на лица која нису поднела уставну жалбу, али само под условом да то Уставни суд утврди својом одлуком, при чему је неопходно да је споран појединачни акт био предмет уставно-судске контроле по уставној жалби и да се непосредно односи на та лица.

Одлуке Уставног суда које ревидет прилаже уз ревизију - Уж 7156/2014 од 11.12.2014. године и Уж 2220/13 од 30.06.2015. године, донете су по уставним жалбама подносилаца ББ и ВВ, и као такве не могу бити разлог за понављање поступка у парници тужиоца јер он није био учесник у тим поступцима уставно-судске заштите, нити је на њега проширено дејство приложених одлука Уставног суда.

Из наведених разлога, не постоји основ за понављање правноснажно окончаног поступка у овој парници, те је Врховни касациони суд одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. ставови 4. и 5. ЗПП.

Како тужилац није успео у поступку по ревизији, не припадају му трошкови тог поступка, због чега је Врховни касациони суд одлучио као у другом ставу изреке на основу члана 161. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић